

цията, отъ които космичъ даже настрѣхвватъ; като съобщавали тѣзи подробности, французскитѣ емигранти обнаружвали щедростъ, достойна, за високото имъ звание; като ся не двоумили нито надъ една дума, тѣ препълняли чистата истина съ поетически украшения и съ най чиста лѣжа. И имъ вървали, първо, защото приятно и полезно е било да имъ върватъ, а второ, защото неуморимитѣ импровизатори били нещастни мъченици, които пострадали за правдата, които претърпили тѣжестта на чловѣческата неблагодарностъ, и слѣдователно, достойни сж били за всѣко съчувствие, уважение и, разумѣва ся, довѣрие. Благодарение на изобрѣтателнитѣ си мъченици, които твърдѣ много превъсходили Павла Ивановича Чичикова, по любовта къмъ доброто и истината, Франция ся обърнала въ страна на легенди, въ отечество на митически чудовища, които сж способни въ една минута да разнесътъ заразителното си безобразие по всичкитѣ градове и села на Европа и на солидното земно кжло. Преди всичко трѣбвало е да турнатъ Франция подъ карантинъ, да е обиколтъ съ санитаренъ кордонъ, и да ѝ прекратътъ всѣко сношение съ незаразенната частъ отъ чловѣчеството. Послѣ трѣбвало да употребътъ въ работа предумвания послѣ — угрози, и най послѣ да спрѣтъ неукротимото безумие съ кротки мърки.

Всичко това е въ рѣдътъ на работитѣ, и всичко това е превъсходно, но любопитно би било да ся попита, какъ дѣйствovali подобни демонстраций на сждбата на Лудвигъ XVI и